

3 baptist.dk

Nummer 3 | 2012 | 159. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Forskellighed



De unge var jo lige der...

Lones Logbog



Der var syv ældre mennesker – og et yngre ægtepar – mødt op i den lille, hyggelige baptistkirke i Nykøbing på Falster. Der var både optimisme og skepsis at spore. »Bare der ville flytte nogle yngre til«, lød det. De unge havde masser af ideer, men kunne de føre dem ud i livet? Her et år efter ser det lovende ud.

Kanny Kruse har været menighedsleder i Falster Baptistmenighed i en menneskealder. Hun sætter samtalen i gang om både fortid og fremtid. Det yngre ægtepar, Stefan og Kirsten Ægidius, har tilhørt menigheden et par år og leder et gospelkor,

som øver i kirken. De føler sig hjemme mellem de mange ældre, men de vil også gerne noget andet. De ville fx gerne stå for en månedlig café-gudstjeneste. Og de har en idé om nogle jævnaldrende, som måske kunne få lyst til at gøre baptistkirken til deres kirke, hvis der blev lavet lidt om. De ældre tøver. »Kan I nu klare det? I har jo fem børn og meget at se til.« Den bliver hængende i luften.

Kunne der komme en præst?

Som i så mange andre små menigheder, jeg har besøgt, er der fortrinsvis ældre og enten ingen eller en aldrende præst. Aron Andersen kom fra Apostolsk Kirke, da

den lukkede i Nykøbing, og har fungeret som præst i baptistkirken i 10 år. Han har rundet de 70 år og har længe givet udtryk for et ønske om aflastning. »Men reelt kan vi ikke tilbyde løn«, tilføjer Kanny, der nok har forstand på penge.

De øvrige stemmer ind: »Gid der ville komme en flok yngre mennesker, hvor vi andre kunne stå bagved, støtte og bede for dem.« Det er som om, at den lille menighed skal reddes udefra.

Når de skal opregne deres ressourcer, er det sammenhold, fællesskab, trofasthed, en flok vietnamesere, som mødes i kirken – som i øvrigt er bygget sammen med nabohuset, og det har givet nogle

rummelige og rare lokaler. Gospelkoret giver synlighed – og de vil gerne rundt i landet og synge. Nogle ældre passer børn, mens gospelkoret øver. »Vi ønsker at give plads til de unge,« siger de syv ældre.

Består det sin prøve?

Ikke lang tid efter blev det til, at menigheden måtte tænke nyt. Aron stoppede helt som præst, og der var lidt modløshed. Kirsten og Stefan gjorde imidlertid alvor af nogle af drømmene og fortæller nu: »Vi har gospeløvelse hver anden torsdag og giver koncerter eller spiller til gospelgudstjenester tre-fire gange halvårligt. Vi har også startet et lovsangsband. Hver anden tirsdag er der fællesspisning og bibel-studie – fra april bliver der i stedet Alpha-kursus. Vi skal ikke have for mange skibe i søen samtidig«, siger Stefan, og fortsætter:

»Jeg ønsker ikke at være præst. Min tjeneste er mere som gospelleder og iværksætter. Den traditionelle præsterolle signalerer, at præsten underholder, mens menigheden er tilskuere. Jeg vil hellere arbejde efter den oldkirkelige model med åndelige sammenskudsgilder: »En har en salme, en anden et visdomsord, en har en tungetale, en anden tolkningen...« – »I lørdags havde vi arrangeret en fælleskirkelig lovsangsaften med to lovsangsbands, og

» Vi oplever, at mange søgende mennesker kigger forbi. «

der var flot opbakning, 50-60 personer. Det blev en velsignet aften.«

Kanny fortæller: »Kirkebænkene har i flere år været et samtaleemne – for og imod. Der blev indgået et kompromis, og der blev taget nogle bænke ud og sat stole i stedet, men det virkede rodet. Pludselig en dag var der ommøbleret i kirken. Flere bænke var taget ud og flere stole sat ind. Vi fik derved en meget bedre oplevelse af kirkerummet. Det virker meget mere let og indbydende, så nu er vort næste projekt at finde stole, der passer til kirkerummet. Og der sker virkelig meget positivt. Der er også en eller to, der gerne vil døbes.«

Stefan slutter: »Der er mange idéer og masser af udvikling, men vi savner



arbejdere. Glæden og fornyelsen har dog overtaget, selvom jeg håber på og beder om, at Gud sender arbejdere til sin høst. For vi oplever, at mange søgende mennesker kigger forbi.«

Generalsekretær Lone Møller-Hansen gør i sin logbog status over et besøg for et år siden i Nykøbing Falster

[] Lone Møller-Hansen
[] Stefan Ægidius



Indhold Forskellighed

2 De unge var jo lige der

– Lones logbog

5 Der er noget, vi er nødt til at tale om

– leder

6 Børges historie

– når far og mand er homoseksuel

10 Det handler om evangeliet

– kronik

12 Et dilemma kommer vi ikke udenom – men hvad gør vi så?

– baggrund

15 At modtage i bedste mening

– baggrund



17 Vi vil jo ikke være et problem

– portræt

20 Lad alle få ørenlyd!

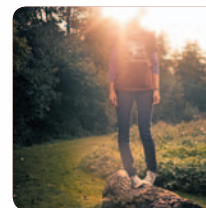
– perspektiver fra Folkekirken

23 Gud skaber os – ikke omvendt

– interview med Torben Roulund

26 Tal med dem, du er uenig med

– interview med Søren P. Grarup



Forsiden
[📷] Flickr



28 En tro, der skaber

– om BBU's projekt »Levit«

30 Frihedens lov

– forkyndelse

31 Førerstævne Døbte og døde

32 Dutabarane

– hjælp mod hiv og aids i Burundi

34 Mens du sov...

– med Asger Hylleberg

36 Spring ud – eller lev livet på en løgn

– klumme

Redaktion

Lasse Åbom, redaktør
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 29. juni
Nr. 5: 7. september. Deadline 9. juli
Nr. 6: 19. oktober. Deadline 20. august

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk



Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Der er noget, vi er nødt til at tale om

– om lyserøde elefanter og fællesskab på trods

Engang var jeg til en gudstjeneste, der handlede om tabuer. Man havde bygget en stor lyserød elefant, som stod midt i kirkerummet. Alle sad og undrede sig – hvorfor var den der? Alligevel blev elefanten ikke nævnt med et ord før til sidst i prædikenen. Den var der som billede på det, vi alle sammen ved, men som vi ikke taler om.

Med dette nummer af baptist.dk ønsker vi at pege på sådan en lyserød elefant. I kirkerne omkring os er spørgsmålet om homoseksuelles plads i kirkerne og ret til vielse et emne, der skaber debat og splittelser. Men det er ikke bare »udefra«, vi presses til at tage emnet op. Det er en del af vores egen historie og vores egen nutid, som vi forsøger at vise med dette blad.

Lad det være sagt med det samme: Det er ikke et let emne. Vi ved også, at holdningerne i Baptistkirken er meget delte. Lige fra dem, der ikke synes, det kan gå hurtigt nok med at vie homosek-

suelle. Og på den anden side dem, der påpeger, at det står klart i Bibelen, hvad vi skal mene om den sag.

Dette nummer er lavet ud fra den overbevisning, at det eneste, vi ikke må, er at undlade at tale om det. Før vi kan nå en kvalificeret beslutning, må vi lytte til hinanden. Vi må have alle holdninger på bordet, og vi må søge at forstå dem, vi er uenige med. Når vi gør det, opdager vi, at problemet måske ikke bare er homoseksualiteten. Problemet er i lige så høj grad, hvad vi gør ved det faktum, at vi har forskellige holdninger til og tolkninger af, hvad det vil sige at være kristen? Hvordan lever vi sammen, når vi som enkeltpersoner i menigheder og som menigheder i kirkesamfundet er så forskellige? Hvordan undgår om at ende i gensidige beskyldninger af, at de andre ikke er kristne eller ikke forstår Bibelen? Jeg har oplevet sådanne beskyldninger komme fra begge sider i debatten.

Derfor har vi valgt at tage emnet op i baptist.dk. Vi ønsker ikke at komme med enkle svar, men at skabe plads til forskellige stemmer. Vi understreger, at de synspunkter, der gives udtryk for i bladet, hverken er udtryk for baptist.dk's eller Baptistkirkens holdning. Vi håber at inspirere til samtale i menighederne, hjemmene og i cellegrupperne.


For det er først, når vi holder op med at tale sammen, at vi for alvor har problemer.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Flickr



» Vi må have alle holdninger på bordet. «



Børges historie

– når far og mand er homoseksuel

Børge Andersen indså som teenager, at han var homoseksuel. Alligevel giftede han sig med en kvinde og fik fire børn. Hvordan lever man med homoseksualitet i de nære relationer, når det gælder forholdet til sig selv, Gud, familien og menigheden? Børges voksne børn og deres mor fortæller.

Fra han var ung, vidste Børge Andersen, han var homoseksuel. En præst gav ham rådet: »Find en sød pige og gift dig – så går det nok over.« Børge giftede sig med Else og fik fire børn, men det gik ikke over. Tidligt i ægteskabet var Børges situation erkendt af begge, skønt Else på forhånd stort set aldrig havde hørt om homoseksualitet. De aftalte, at Else som den første skulle vide det, hvis Børge praktiserede sin ho-

moseksualitet. Den aftale blev holdt. Efter 28 års godt samliv blev parret skilt. Børge kunne ikke længere leve på den måde.

Et godt ægteskab – og skilsmisse

Børges situation forblev i mange år et teoretisk vilkår. Ikke desto mindre opdrog han og Else deres børn til at forstå og acceptere, at homoseksualitet også er kærlighed – blot vendt mod et menneske af

samme køn. Trods problemerne holdt deres ægteskab mange år og var præget af megen gensidig varme og ømhed. I 1981 sendte parret et brev til familien, nære venner, Karmelkirkens menighedsråd og baptistspejdnernes korpsråd, hvor de hver for sig redegjorde for situationen. Børge skrev bl.a., at han aldrig havde misbrugt menighedens tillid til ham i børne- og spejderarbejdet, men altid søgt til voksne



*Det som livet er
– Børge kommenterer
sine digte i 2001.*

mænd, der var som han selv. »At den erklæring var nødvendig,« siger Hanne, »var det, der gjorde allermost ondt.«

Det sendte chokbølger ud i familiens netværk. Det var totalt uventet. Mange var uvidende om homoseksualitet og forstod det ikke. Alle synspunkter var repræsenteret og blev luftet: Fra afvisning til ægte venskab, fra eksklusion til respekteret lægprædikant. Men langt de fleste bakkede familien op, skønt det for mange var grænseoverskridende at kende et menneske, der var homoseksuel.

Troen på Gud og kærligheden til menigheden, spejderarbejdet og lærergerningen stod centralt i parrets liv. Børge døde i 2010, men var i mange år BaptistKirkens poet og spejdernes lejrpræst.

Hvordan oplevede I mennesket Børge?

E: Børge var en kærlig, varm og forstående mand, der var åben over for tidens strømninger både religiøst, og når det gjaldt litteratur og samfund.

IM: Deres samliv igennem var far og mor på kanten af en marginalposition og derfor nødt til at tage stilling til forhold, som mange jævnaldrende aldrig måtte

overveje. Begge er af natur åbne mennesker, der alligevel var nødt til at leve med en skjulthed. Også fordi det på det tidspunkt ville have kostet far arbejdet. Det har givet en forståelse for andre i marginale positioner. I blev opfattet som et par, der tænkte lidt skævt, og det var ikke et tilfælde, at vores hjem var et tilholdssted for ungdomsoprørs-generationen.

H: Her kunne man diskutere Ribbjergs »Den kroniske uskyld«. Det kunne man ikke i alle menighedshjem.

Sådan ER Børge

E: I 1978 kom det til en krise, hvor vi var nær ved at bryde. Det var ikke mig, der ville skilles. Børge følte ikke, han slog til som ægtemand. Hans homoseksuelle identitet og følelser blev stærkere, og han kunne dårligere klare at leve to tilværelser. Jeg var dybt ulykkelig. En nat, hvor jeg ikke kunne sove, slog jeg op i salme 139: »Herre, du ransager mig og kender mig. Du ved, om jeg sidder eller står. På lang afstand er du klar over min tanke... Det var dig, der dannede mine nyre, du flettede mig sammen i min moders liv. Jeg takker dig, fordi jeg er underfuldt skabt.«

At Børges seksualitet og identitet var anderledes, opfattede jeg som »Jamen, sådan ER Børge jo. Sådan er han skabt, og det kan du leve med.« Det gik jeg op og sagde til Børge. Han svarede, at han jo ikke kunne love, at han kunne leve med det. Vi kom over krisen og troede vel, at nu var der ikke noget, der kunne skille os. I efteråret holdt vi et dejligt sølvbryllup. 25 års godt samliv var værd at fejre.

Frygt for at fortælle det

E: Børge ville på ø-lejr med bøsse-bevægelsen. »Det synes jeg da, du skal«, sagde jeg og var klar over, at nu rykkede realiteterne nærmere. »Du er nødt til at fortælle vores piger, hvad det er. Det skal de ikke opdage ved at læse en lejrbrochure på biblioteket.« »Hvordan tror du, de tager det?«, spurgte Børge. »I stiv arm, for ellers har vi opdraget dem forkert«, sagde jeg.

L-B: Man ikke skal have hemmeligheder for sine børn. Jeg har vidst det, siden jeg var 10. Jeg fandt et medlemskort til »48¹«, men fik det først af vide, da jeg var 19. Far anede ikke, at jeg vidste noget som helst.



Lars-Bo Andersen (L-B)

Inger Margrethe Andersen (IM)

Hanne Kiel (H)

Nils Andersen (N)

Else Jensen (E)

1 I dag »Landsforeningen af bøsser, lesbiske og transpersoner«.

N: Jeg havde også mistanken langt før. Jeg fandt noget litteratur, der ikke var helt almindelig.

E: Det var jo en måde at få afløb for alle de følelser, han havde i sig, og som han ikke rigtig kunne udleve på andre måder.

H: At opdage det var som at dreje et kalejdoskop: Det hele faldt på plads.



*Børge Andersen 1925-2010
Lærer på Vesterkæret Skole, 1962.*

» Det er meget svært at forklare, hvordan jeg som homoseksuel kunne gifte mig og leve med din mor, men det er noget med, at man drejer sit indre. «

Børge Andersen



Andagt i det tidlige morgengry på hiken, korpslejren 1967.

Da jeg fortalte det til min mand, sagde han: »Betyder det egentlig noget for, hvad du tænker om din far? Er han ikke den samme, som han altid har været?« Jeg har kun én gang i mit liv set far så bange, som da han skulle fortælle mig det. Og han blev fuldstændig forkert i ansigtet, da jeg sagde: »Jamen, Inger Margrethe og jeg har vidst det i mange år.« Far var dybt lettet over min accept. Det næste, han sagde, var: »Jeg kender rigtig mange, der har mistet deres forældre og børn på den konto.« Det havde han frygtet.

IM: Det betød kun, at vores beundring groede. Vores forældre havde magtet at rumme det. Skilsmissen berørte mig stærkere og mere end forventet. Deres måde at leve på var netop anderledes end vores jævnaldrendes forældre. Det havde jeg så stor respekt for. Far henvendte sig i forbundet af '48 og fik rådet: »Du skal blive skilt

for din kones skyld. Før bliver hun ikke sat fri.« Det var rigtigt set, for så længe I var gift, lå din identitet i at være fars kone.

E: Det var også Børges argument: At vi begge skulle have mulighed for at bygge noget nyt op. Vi tog os god tid til at forberede os på den nye tilværelse uden at blive bitre. Vi overvejede også, om der var alternative muligheder, men kom hver gang til den konklusion, at nu måtte vi handle, som vi gjorde, fordi vi i mange år havde savnet åbenhed. Vores ægteskab begyndte med et godt og solidt venskab, og det venskab fortsatte.

Findes der en homoseksuel identitet?

H: Engang så vi et TV-indslag, hvor Erik Jensen, biskop i Aalborg, kommenterede en vielse af et lesbisk par. Han sagde: »Når Vorherre har skabt mennesker med den slags fejl, må han også acceptere dem.«

Jeg kommer til dig

*Jeg kommer til dig
med al den glæde,
der er min krop.
Du bringer mig
dig selv.
Så mødes vi
i den lue,
hvis navn
er kærlighed.*

Børge Andersen: Fra dette sted, 1978

Jeg syntes, det var åbent og vidtskuende, men mor sagde: »Jeg tror nu ikke, at homofile bryder sig om at få af vide, at de er fejlskabt.«

IM: Det var vigtigt for fars selvforståelse. Det gjorde ham meget vred, når man ville helbrede ham. Det er jo vigtigt, at man ikke ser sig selv som en fejludgave, men som skaberværk.

E: For Børge var homoseksualiteten et livsvilkår. Vi vidste godt, at der i Bibelen er talt imod det, men Børge kunne ikke forholde sig til sin seksualitet som syndig. Jeg kunne godt bede om, at vores ægteskab måtte bevares, men ikke om, at Børge ikke skulle være homoseksuel. Så var det jo ikke Børge længere. Bibelen taler ind i en anden tid og ud fra den viden, man havde dengang. I dag må vi tage det – og meget andet – op til overvejelse og finde vores

vej i det. Vi kunne ikke handle anderledes og fortrød ikke på noget tidspunkt vores beslutning. Selvom der selvfølgelig var nogen, der havde svært ved at forstå det, mødte vi også en utrolig forståelse og accept, som vi var meget taknemlige for.

E: Det var meget centralt for Børge at finde »andre måder«² at være familie på.

H: Vi har kendt fars faste ven i 11 år. Han var med til fars familiefester sammen med et par andre venner fra det miljø.

N og H: Mange ser kun »akten«, men der er meget mere i det – en tiltrækning til en af samme køn. Følelser. Det er ikke udelukkende et spørgsmål om den seksuelle handling, men om kærlighed.



Sidste gudstjeneste som præst på rolandlejrene i 1981.

IM: Seksualitet er den inderste kerne i vores identitet. Her kommer man tættest på et andet menneske og lærer mest om sig selv. Der er vi allermost sårbare – ikke bare i selve relationen, men også i oplevelsen af, hvem vi selv er. Jeg ville føle mig groft forulempet, hvis andre tiltog sig den ret at fælde dom over, hvem jeg er, og hvad min inderste kerne er som heteroseksuel. Det må være lige så frygteligt og befamlende for homoseksuelle.

E: Jeg har aldrig følt mig svigtet eller bedraget. Jeg har været afklaret med, at jeg på ingen måde kunne opfylde de følelser, Børge havde. Hvis det var en anden kvinde, han havde fundet, ville jeg have følt mig svigtet og vendt det indad, men det her var jo helt udenfor, hvad jeg kunne og skulle gøre.

H: Når folk hører, at min far var homoseksuel med fire børn, bliver jeg tit spurgt, om han ikke var biseksuel. Det er jeg sikker på, han ikke var. Han har selv sagt: »Det er meget svært at forklare, hvordan jeg som homoseksuel kunne gifte mig og leve med din mor, men det er noget med, at man drejer sit indre.«

IM: I et svar til mine forældre skrev en af mine venner, som kom i deres hjem: »Jeg har læst jeres bekendelsesskrift og kommer til at tænke på titlen til Nerudas selvbiografi: »Jeg tilstår, jeg har levet«, og for fa'en, hvor har I levet. Med det brev synes jeg, I viste et menneskeligt format.«

[≡] Rie Andersen

[□] Kristian Kiel og private



2 Refererer til Christian Kampmanns bog »Andre måder«.

Det handler om evangeliet

– homoseksualitet og menighed?



En stående jobannonce fra de kirker, jeg har tjent i, ville altid kunne have overskriften: »Kreative mennesker søges til medlemskab og tjeneste i menigheden«. Vi har altid længsel og behov for skønne mennesker, der sammen med os vil tjene i menigheden. Og særligt dem med kreative evner synes at være en mangelvare. Samtidig virker det, som om der i kreative miljøer er en større repræsentation af homoseksuelle end i resten af det omgivende samfund. Om det forholder sig sådan, eller blot er et spørgsmål om, hvor eksponeret seksualiteten er i de »miljøer«, ved jeg ikke.

Vi har også en drøm om og et kald til at være missionale og række ud til mennesker. Jesus kom for at opsøge og frelse det fortabte. Syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus. I mødet med ham må vi omvende os fra døde gerninger. Og i mødet med mennesker er det vores udfordring at prædike

evangeliet på en relevant måde både med ord og handling.

Et syndigt forhold

Når vi i Bibelen ser homoseksualitet entydigt beskrevet som et syndigt forhold, har vi et stort problem ved blot at betragte det som et livsvilkår og altså ikke som synd. LGBT Danmark (Landsforeningen for bøsser, lesbiske, biseksuelle og transpersoner) skriver, at homoseksuel identitet som sådan først er opstået i det 19. århundrede, hvorimod homoseksuelle forhold har eksisteret længe også på bibelsk tid.

I min opfattelse fordrejer vi sandheden og evangeliet ved at omskrive homoseksualitet til blot at være et livsvilkår og dermed kunne gøre et homoseksuelt forhold til genstand for velsignelse eller vielse. Ved at

» Vi bliver simpelthen bange for at blive udråbt som homofobiske eller gammeldags. «

» At velsigne et par af samme køn – er det samme som at frikende det fra at være synd. «

gøre det, underkender vi bibelens autoritet på ethvert område, hvor det passer os eller de mennesker, vi gerne vil tiltrække.

Vores identitet er ikke blot en fødsels gave, men ændres også ved mødet med Kristus. Paulus skriver: »Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, noget nyt er blevet til« (2. Korinterbrev 5:17). I modtagelsen af Kristus sker der altid en identitetsændring uanset, hvad den var før. Problemet med at velsigne par af samme køn er, at vi velsigner den gamle syndige identitet og undlader at forkynde evangeliet, men blot giver et skin af det.

Ingen ret til at frikende

I iveren efter at være rummelig og inkludere mennesker håner jeg dermed evangeliet

og Guds kraft til frelse. Og det bliver bare en moderne måde at være mere optaget af, hvad mennesker tænker, end hvad Gud tænker. Det ansvar vil jeg ikke påtage mig. Det kan godt være, det koster nogle potentielle eller nuværende medlemmer, men hellere det end at forkynde et forvansket evangelium – som ikke er evangeliet.

I denne debat har jeg ofte fået at vide, at vi ikke må dømme – og det er for så vidt rigtigt. Men når jeg ikke må dømme, så har jeg heller ikke ret til at frikende. At velsigne et par af samme køn – det er det samme som at frikende det fra at være synd. Og dermed ganske problematisk, fordi det forhindrer os i at forkynde evangeliet efterfølgende.

Det, jeg mener, vi må gøre, er at elske synderen ved at pege på, hvad der er synd og ved at forkynde evangeliet og lede til en ny identitet i Kristus. Samtidig må vi til stadighed fordømme synden, både i vores eget liv og i andres. Der er en fare for, at vi løber fra ordets og bønnens tjeneste for at blive ekspeditionssekretærer for folk, som vi gerne vil have i menigheden. Vi bliver simpelthen bange for at blive udråbt som homofobiske eller gammeldags.

Min anbefaling vil helt klart være, at vi står fast på en klassisk evangelieforkyndelse, og at vi samtidig rækker ud i kærlighed til mennesker.

[≡] Claus Mester-Christensen


[📷] Per Bækgaard



Jakob skriver:

Mine brødre, hvis en af jer forvilder sig bort fra sandheden, og en anden får ham til at vende om, skal han vide, at den, der får en synder til at vende om fra den vildfarelse, han lever i, frelser hans sjæl fra døden og skjuler mange synder.

(Jakobs brev 5:19-20)



Et dilemma kommer vi ikke udenom – **men** **hvad gør vi så?**

Teologisk Forum, en arbejdsgruppe i BaptistKirken, fremlagde i februar et studie, hvis mål det er – rimeligt kort og læsbart – at gennemgå de relevante skriftsteder vedr. homoseksualitet og de spørgsmål, der knytter sig til at træffe etiske, bibelsk funderede beslutninger i dag. Mange mener, at dokumentet hverken er særligt kort eller let læseligt. Det beklager vi, men et emne, der griber så dybt ind i menneskers og kirkers liv og udfordrer vores bibelsyn, skal man ikke forvente kan klares på en enkelt A4 side. Her er vi nødt til at være omhyggelige.

Find studiet på www.baptistkirken.dk
– under fanen »teologi« i Værktøjskassen.

I dette nummer af baptist.dk vil Teologisk Forum følge op på studiet med to artikler. I den første introducerer vi nogle tanker om det, Bibelen siger om emnet, og nogle principielle overvejelser om brug af Bibelen. I den anden artikel peger vi på, hvordan vi kan arbejde med studiet – både lokalt og i fællesskabet.

Hvad siger Bibelen om homoseksualitet?

Spørgsmålet er både let og svært. Det er let, fordi vi hurtigt kan citere de syv korte steder, der omtaler homoseksualitet, og fordi de alle tydeligt tager afstand fra homoseksualitet.¹ Som én kommenterede et splitsekund efter, at *Teologisk Forums* studie om emnet var blevet sendt ud til menighederne: Det her er der ingen grund til at diskutere. Vi kan bare læse højt fra Bibelen!

Der er ikke mulighed for at gennemgå de syv skriftsteder her. Vi har søgt at belyse dem og tolkningen af dem i vores studie, som vi anbefaler dig at hente på BaptistKirkens hjemmeside.

Howdan bruger vi Bibelen?

Det, som denne artikel sætter fokus på, er ikke de konkrete skriftsteder, men vi vil

gerne sætte dig ind i nogle af de principielle overvejelser, vi har gjort os i forbindelse med den måde, vi bruger Bibelen på.

Dilemma 1

Hvad betyder vores virkelighed for den måde, vi læser på?

Det er som sagt let at læse skriftstederne og gengive deres fordømmelse af homoseksualitet. Det svære ligger i, at ingen af skriftstederne arbejder med den forståelse af »homoseksualitet«, som vi kender i dag – den betydning, der er aktuel, når Folkekirken efter al sandsynlighed om kort tid indfører muligheden for vielse af to af samme køn – nemlig *at to af samme køn ønsker at leve i en pagt, et kærlighedsforhold med hinanden*. Bibelen nævner homoseksualitet i forbindelse med voldsforbrydelser eller som et udtryk for afgudsdyrkelse, men forholder sig ikke til den situation, vi kender i dag.

Nogle mener, at det kan være lige meget. Selvom baggrunden for at omtale homoseksuelle i Bibelen er en anden end vores, er det klar tale, og kirken kan kun gøre ét – at fordømme sådanne forhold.

Andre vil mene, at forskellen i omstændigheder mellem de bibelske tekster i deres tid og vores indsigt i det menneskelige i dag må inddrages, når vi træffer en beslutning. Sludder, vil de første sige, vi skal rette ind efter Bibelen, ikke rette Bibelen ind efter os. Princippet om at tage Bibelen alvorligt er centralt for baptister.

Det er det første dilemma, man skal afklare sig omkring:

- Er bibeltroskab »bare at læse og gøre det, der står«?
- Hvad betyder moderne viden for den måde, vi tolker Bibelen på?

Dilemma 2

Hvornår følger vi Bibelens ord, og hvornår gør vi ikke?

Så snart vi hævder, at vi »bare skal gøre, som der står«, altså fordømme homoseksualitet, betyder det så også, at vi skal følge de andre bibelske love og forbud på det seksuelle område?

Naturligvis er vi enige med Moseloven i at forbyde incest, men Det gamle Testamente →

1 1. Mosebog 19,5 (1-11); Dommerbogen 19,22 (1-30); 3. Mosebog 18,22 og 20,13; Romerbrevet 1,26-27; 1. Korinterbrev 6,9; 1. Timotheusbrev 1,10.

» Princippet om at tage
Bibelen alvorligt er centralt for
baptister. «

tillader polygami og fordømmer ikke prostitution. Det tillader, at man har seksuelt samkvem med sin slave, men det forbyder, at man ser sine forældre nøgne. Der siges ingenting om lesbiske forhold og heller ikke om masturbation. Moseloven foreskriver stening af ulydige børn. Jesus undsiger ikke polygami, og Paulus ser ud til at acceptere slaveri som en social ordening. Og Paulus anbefaler, at vi lever i cølibat.

Det betyder ikke, at Moseloven ingen relevans har for os, men vores anabaptistiske forfædre slog fast, at Det gamle Testamente ikke uden videre kan danne grundlag for vores etik. Alt i *Den gamle Pagt* skal ses i lyset af Kristus.

Det »løser« ikke umiddelbart sagen for os, for Jesus siger ikke noget om homoseksualitet. Vi kan til gengæld se, at han tager afstand fra nogle dele af Moseloven. Det gælder fx skilsmisse, som Jesus sagde kun måtte finde sted i tilfælde af utroskab, ligesom han sidestillede gengifte af fraskilte med ægteskabsbrud. Et bud, som mange kristne i dag vælger at se bort fra! Nye tal fra USA viser, at

skilsmisseprocenten blandt evangelikale kristne, der generelt er stærkt imod homoseksualitet, er lige så høj som i det øvrige samfund, og højere end blandt fx ateister.

Disse eksempler medfører ikke, at fordi vi vælger at se bort fra Bibelens klare tale på nogle områder, så kan vi uden videre også vie homoseksuelle i dag. Men de tjener til at minde os om at være reelle i vores bibeltolkning og bibelbrug.

En svær debat

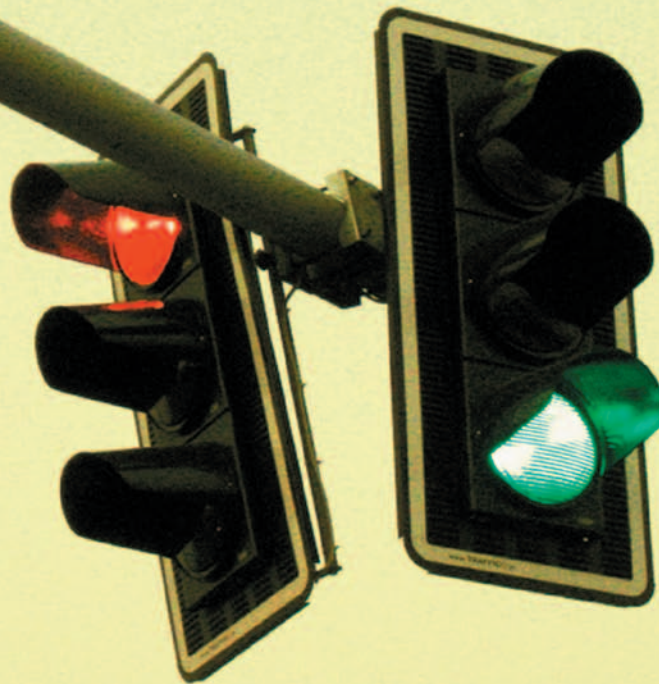
Enhver, der deltager i debatten om homoseksuelles plads i vores menigheder – og en evt. velsignelse af samlivet mellem to af samme køn – står i disse dilemmaer. *Teologisk Forum* er allerede blevet kritiseret for at bevare denne åbenhed i stedet for blot at læse højt fra skriften. Nu opfordrer vi – på god baptistisk vis – alle til selv at læse og til at deltage i samtalen.

[☰] Teologisk Forum
v. Ole Lundegaard

[📷] Flickr



At modtage i bedste mening



Vi véd alle, hvad en »reception« er. Det er et selskab, hvor der serveres lune retter i en festlig anledning. Det samme ord bruges også om at modtage et budskab. Kirkeministeren sendte i foråret et lovforslag i høring hos danske trossamfund – herunder også BaptistKirken. BaptistKirkens ledelse sendte samtidigt en tekst til menighederne og bad om, at den måtte blive modtaget i bedste mening. Hvordan blev de to tekster mon modtaget?

Ledelsen svarer

Teksten fra Kirke- og Socialministeriet er fyldt med sprængstof. Den består af de lovforslag, der nu er fremsat i Folketinget om vielse af to af samme køn. Ministeriet modtog ca. 70 høringssvar. Blandt disse findes også et svar fra BaptistKirkens ledelse.

Ledelsen har svaret, at det ikke er tilstrækkeligt, at retten til at unklade at

vie to personer af samme køn kun fremgår af bemærkningerne til loven. Ledelsen foreslår derfor, at det indskrives i loven, at det enkelte trossamfund har ret til at bestemme, om personer af samme køn kan indgå ægteskab i eget regi. Ledelsen mener også, at det af loven bør fremgå, at villighed til at vie to personer af samme køn ikke fremover kan gøres til et vilkår

for godkendelse som trossamfund. Så langt så godt.

Et svar, der undrer

Men svaret undrer, fordi det sammenholder, hvad baptister plejer at adskille: At et ægteskab er en borgerlig handling, der bør finde sted på rådhuset. Herpå kan denne juridiske handling – hvis brudepar- →

» Svaret fra BaptistKirkens ledelse undrer, fordi det sammenholder, hvad baptister plejer at adskille. «

ret ønsker det – suppleres med en velsignelse i kirken. Som baptister tilkendegav vi senest dette synspunkt i en resolution, der blev vedtaget på årsmødet i 1999, da vi fejrede grundlovens 150-års jubilæum. Det indebærer, at alle kirker opgiver retten til at foretage vielser med juridisk gyldighed.

Homoseksualitet

Det nævnte lovforslag var en del af det nye regeringsgrundlag fra efteråret. I denne sammenhæng bad BaptistKirkens ledelse Teologisk Forum (TF) om at udarbejde et oplæg til brug for en samtale om vores syn på homoseksualitet. Her begynder vores papir derfor, inden det – på baggrund af de bibelske tekster – tillige reflekterer over velsignelse og/eller vielse af homoseksuelle i menighederne.

Papiret skulle være en hjælp til lokalt at håndtere en vanskelig samtale om et aktuelt etisk emne – for menigheder, der ønsker nyttig viden, hvis en drøftelse skal finde sted på et kvalificeret niveau. Hvor mange menigheder, der til dato har drøftet emnet, kan vi i TF ikke vide. Derimod er der personer, der har udtalt sig om teksten. Nogle har læst og kommenteret i bedste mening – men ikke alle synes, den var en »reception« værd!

Fra ledelsens side er der også planlagt et forløb, hvor vi får mulighed for at drøfte

teksten i fællesskab. Det sker på Sommerstævnet i Mariager (torsdag 2. august kl. 13.30-15.00). Og i efteråret bliver den diskuteret på Landskonferencen i Vejle (lørdag 10. november). Før disse muligheder for fælles samtale vil det være en god idé, at så mange menigheder som muligt har arbejdet med emnet.

Til overvejelse

Her skal vi ikke gentage de spørgsmål til samtale, som vi fra TF har anført i teksten. Men vi vil opfordre til, at de kommende samtaler finder sted på »baptistisk« vis: Med respekt for andres synspunkter og

med øje for, at emnet har med sjælesorg at gøre. Hvis det er muligt, vil det være en god idé at inddrage dem, samtalen berører – dvs. vores homofile trosfæller. Rammen om drøftelsen kan være et menighedsmøde eller en fællesskabsgruppe, hvor dialogen hører sammen med vores bøn om Helligåndens vejledning. Det er der brug for, så længe vi er undervejs og »erkender stykkevis« – indtil vi alle mødes til »Den store Reception« i Guds Rige.

[☰] Teologisk Forum
v. Bent Hylleberg

[📷] Flickr





Vi vil jo ikke være et problem

– om livet mellem principper og virkelighed

Som nybagt ungdomspræst mødte jeg Rikke, der kom fra en anden baptistkirke, men nu var flyttet til byen for at læse. Hun faldt naturligt ind i kirkens liv, sang i gospelkoret og til gudstjenester. En dag fortalte hun mig, at hun havde fået en kæreste. Hun hed Henriette.

Jeg kan faktisk ikke huske, hvad jeg svarede, men jeg kan huske, at jeg blev ret befippet. Jeg havde ikke været præst så længe, og det var første gang, jeg stødte på homoseksualitet i mit arbejde. Som de fleste andre gik jeg efter rygmarvsreaktionen: »Vi er nok imod, indtil andet er bevist.« Og jeg svarede et eller andet om,

at det jo ikke var sådan, Gud havde tænkt det, og at det nok var noget, man skulle holde sig fra. Ikke så længe efter flyttede Rikke fra byen, og vi mistede kontakten.

Gensyn

Nu mødes vi igen. Det er vel omkring otte år siden sidst, meget har forandret sig, og →

vi har hver især gjort os flere erfaringer i kirkens udfordring med at rumme forskellige mennesker. Rikke og Henriette er blevet gift, og jeg er taget hjem for at besøge dem og deres datter Alma, som de fik i 2011 med hjælp fra en donor. Jeg er kommet for at høre deres historie og for at blive klogere på, hvordan livet ser ud, når man er fanget mellem principperne og virkeligheden.

At glide ud

Henriette begynder med at fortælle, at de ikke længere kommer i en kirke. Der var særligt en hændelse, der gjorde det svært for dem: »Vi blev gift for nogle år siden, og



i den forbindelse spurgte vi præsten i den menighed, vi kom i, om han ville deltage i vielsen på rådhuset og måske bede for os og lyse velsignelsen. Vi kunne fornemme med det samme, at det var et problem – eller i hvert fald noget, han »skulle have lov til« af menigheden først. På det tidspunkt havde vi nok af andre kampe for accept og forståelse, så vi orkede ikke endnu en kamp. Vi ville ikke, at vores forhold skulle diskuteres på menigheds møder eller godkendes af menighedsrådet. Så er det lettere bare at glide lige så stille ud. Vi vil jo ikke være et problem. Vi er faktisk ikke kommet i kirken siden.«

»Nej, jeg har ikke lyst til det længere«, fortæller Rikke, »og det er egentlig mærkeligt, for vi er begge to født ind i baptistfamilier og er kommet i kirken gennem hele vores liv. Det kom bag på os, at det kunne være et problem. Men det var, som om menigheden pludselig blev en truende masse, hvor vi ikke kunne gennemskue, om nogle måske var imod os og vores måde at leve på. Vi kender jo stadig masser af folk fra menigheden, og vi har

gode relationer med dem enkeltvis. Men menigheden som sådan føler vi os ikke hjemme i.«

De praktiske problemer

»Det er meget svært at komme i en menighed, når man ikke er helt sikker på, at man har lov til at være der«, fortæller Henriette. »Det bliver pludselig meget praktisk: Kan vi fortælle nogen, at vi er kærestes, eller skal vi lade som om, vi bare er gode veninder? Kan vi invitere folk her hjem? Vi ville jo egentlig gerne have Alma barnevelsignet, men kan man det? Kan vi stå der begge to som forældre, eller er det bare mig, som har født hende? Hvem skal gå med hende i søndagsskole, og hvad skal vi sige til de andre børn? Jeg ved godt, folk siger, at man skal elske synderen, men ikke acceptere synden, men det er meget svært at føle sig elsket, når så vigtig en del af mit liv lige pludselig skal gøres til et problem. Jeg tror jo ikke mindre på Gud. For mig er det jo ikke principper eller teologi – det er mit liv, det handler om, og det er svært at opleve, at mit liv skal være et problem, bare fordi min kæreste hedder Rikke og ikke Carsten.«

Værre end prostituerede

»Jeg kan selvfølgelig godt forstå, at det er et ømtåleligt emne for menighederne«, fortsætter Rikke, »men man skal også

» For mig er det jo ikke principper eller teologi – det er mit liv, det handler om. «

» Vi ville ikke, at vores forhold skulle diskuteres på menighedsmøder eller godkendes af menighedsrådet. «

passe meget på, at man ikke får folk til at føle sig nedvurderede. Jeg kan huske, at jeg hørte en prædiken om, at kirken skulle være den form for kirke, der holder fødselsdagsfest for prostituerede. Men samtidigt har man altså ikke plads til Henriette og mig. Det er svært på den måde at blive stemplet som værre end en prostitueret.«

Hovedet fuld af spørgsmål

Som præst tænker jeg på de mange forskellige, der bliver viet i kirken. Nogle kommer ikke engang i menigheden til hverdag. Alligevel kan de blive viet, fordi de har det rigtige køn. Vi spørger ikke, om de snyder i skat eller drikker for meget. Vi tænker ikke på velsignelsen af deres forhold som en etisk godkendelse af deres liv. Og jeg tænker på Alma: Hvordan kan vi som menighed være der for hende? Hvordan rummer vi mennesker, når det ikke bare handler om store ord og luftige programmerklæringer? Jeg tager fra mødet med Rikke og Henriette med hovedet fyldt med spørgsmål. Jeg tænker på, hvad jeg selv har sagt og tænkt om homoseksualitet gennem tiderne. Jeg ved, det ikke er let, men jeg ved, der er noget at arbejde med.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Christina Lundegaard



Lad alle få ørenlyd!

Peter Skov-Jakobsen, Københavns biskop, har siddet i spidsen for det seneste udvalgsarbejde omkring Folkekirkens stilling til vielser af par af samme køn. Her fortæller han om sin egen holdningsmæssige rejse og om, hvad han har fundet vigtigt i samtalen omkring et emne, der er forbundet med stærke følelser.

» Det eneste, jeg ser foran mig, er to elskende mennesker. «

Det personlige møde

Lad os begynde med dem, det hele handler om. De homoseksuelle. Mødet med dem var for Peter Skov-Jakobsen altafgørende: »Når man oplever, at der kommer et homoseksuelt par, som gerne vil velsignes, så bliver man som præst stillet i en situation, hvor man bliver nødt til at gøre op med sig selv, om det er et rimeligt krav. Et er, at noget er akademisk for en, men da jeg blev stillet i situationen, så kunne jeg ikke se, hvorfor ikke? Fordi det eneste, jeg ser foran mig, er to elskende mennesker.«

Biskoppen ser det ikke som sin opgave at bedømme kvaliteten af homoseksuelles kærlighed: »De skal jo ikke stå for min moralske prøve, min dom – om jeg synes, det er rigtigt eller forkert, at det lige netop er de to. Det gør jeg jo heller ikke med de heteroseksuelle par. Jeg velsigner to mennesker, som gerne vil leve deres liv sammen med et oprigtigt ønske om at ville være involveret i hinanden. Dét er en pastoral handling, som jeg selvfølgelig synes, at kirken skal yde et homoseksuelt par.«

En bevægelig biskop

Sådan har biskoppen imidlertid ikke altid set på sagen. Men han har, sammen med mange andre i sin stand, rykket sig: »Jeg

er gået hele vejen. Der er stort set ikke nogen holdning, jeg ikke har været i besiddelse af. Jeg tror, at mange af os har været samtlige standpunkter igennem og endt, hvor vi er. Man kan ikke klandre et menneske for at være lydhør og ændre holdning – at lade sig bevæge af spørgsmålet. Der er selvfølgelig også nogen, der er blevet stående, hvor de står. De kan ikke andet. Det har noget at gøre med den måde, de læser bibelen på.«



» Det er jo ikke i spørgsmålet om homoseksualitet, vi skal være modkultur. «



En forsonet seksualitet

For biskoppen spiller det ingen særlig rolle, at homoseksuelle elsker en af samme køn: »Man skal passe på ikke at fokusere for meget på det seksuelle hele tiden. Det er jo bare to mennesker, som fatter stor kærlighed til hinanden. Og en del af menneskers måde at fatte kærlighed til hinanden på kan involvere seksualitet. Det gør indtryk, når man ser, hvordan nogle mennesker har måttet gemme sig et helt liv,

og at de bliver befriede i det øjeblik, deres seksualitet på en måde ikke kommer til at fylde så meget mere, fordi den bare bliver naturlig. Og den bliver fri.«

Selv om biskoppen ikke er interesseret i at fremhæve de homoseksuelles forskellighed, oplever han dog, at et vielsesritual vil have en speciel betydning for dem: »Homoseksuelle par har fortalt mig, at når en mand og kvinde mødes, så er det som om, der er noget, der presser

dem sammen. Dette sociale pres udefra er homoseksuelle ikke udsat for. Og derfor er det måske særlig vigtigt at have sådan en begivenhed, hvor man kan sige, at vi vil altså gerne have lov til at fejre vores samliv. Og vi vil godt stå ved det. Det her skal vare livet ud.«

Respekt

Peter Skov-Jakobsen befinder sig med sine synspunkter i klar opposition til



» Man kan ikke klandre et menneske for at være lydhør og ændre holdning. «



Folkekirkens højrefløj. Repræsentanter herfra deltog i det bredt sammensatte udvalg, som biskoppen ledte, og samarbejdet med dem betegner han som præget af respekt: »Vi har holdt en god tone. Vi har ikke skældt hinanden ud for det værste.«

Direkte henvendt til BaptistKirken – et kirkesamfund, der netop er begyndt at samtale om vielse af to af samme køn – siger biskoppen: »Tal godt med hinanden. Lad alle få ørenlyd! Det er en diskussion, hvor man godt kan blive meget ophidset. Det ved jeg af egen erfaring. Man skal

kunne garantere, at der er plads til dem, der mener det modsatte, og at man ikke udskælder dem. Man skal holde respekten for hinanden og sikre, at de andre også kan blive fri for det, de ikke vil.« Modstandere af vielser af to af samme køn giver Peter Skov-Jakobsen følgende råd: »Det er meget vigtigt, at den grundlæggende menneskelige respekt bliver markeret, når man er modstander. Det er det, fordi man som modstander meget nemt kan blive hørt anderledes af det store flertal, end det man mener.«

Kirke i kultur og tid

Peter Skov-Jakobsen er på det rene med, at vielser af to af samme køn kan få konsekvenser for et kirkesamfunds økumeniske og internationale samarbejde. Men han tilføjer: »Med hensyn til moralske og etiske spørgsmål skal man altså agere i den kultur, man er kirke i. Jeg har ikke nogen forventning om, at vi skal kunne indrette os med en kirkelig dogmatik, etik og moral, som kan være lige gældende på hele jorden. En kirke, som er helt ude af trit med sin kultur og slet ikke tager stilling til samtidsproblemer, vil også være en kirke, som de fleste slet ikke kan forholde sig til. Og det værste, der kan ske for en kirke er, hvis den går hen og bliver en parallel kultur. Det er jo Folkekirkens store privilegium, at den er så dybt præget af at være kirke i det samfund, hvor vi lever. En kirke, som afviser at drøfte spørgsmålet om homoseksuelle i en vesteuropæisk sammenhæng, er en kirke, som rykker tæt på at fornærme sin samtid. Det er jo ikke i spørgsmålet om homoseksualitet, vi skal være modkultur.«

[≡] Morten Hedelund

[📷] Københavns Stift og Flickr



Gud skaber os – ikke omvendt

Torben Roulund har haft et liv med tjeneste både som missionær i Burundi og læge i Danmark. baptist.dk har mødt ham til en snak om hvordan vi som kirke skal forholde os til homofile og deres ønske om at blive velsignet som ægtepar i kirken.

»Helt grundlæggende er homoseksualitet en synd. Det ved vi fra Bibelen. Den forholder sig til homoseksualitet, som den forholder sig til al anden synd i det hele taget,« forklarer Torben. »Man er nødt til at lægge sin synd fra sig. Lige meget om vi taler om grådighed, bagtalelse eller homoseksuel praksis.«

Synd er ikke vores identitet.

»Jeg synes, at vi som kirke skal være åbne overfor de homofile og lade være med at gøre deres homofili til hovedpunktet. Også selvom nogle af de homoseksuelle selv gør det til deres identitet at være homofil. De homoseksuelle har jo så mange andre sider af deres tilværelse; det er

vigtigt at tage med. Vi skal først og fremmest opfatte dem som mennesker.« Torben fortsætter: »Ingen skal identificeres med deres synd, heller ikke de homofile. Men det betyder ikke, at vi skal acceptere eller godkende synd. Alle mennesker skal elskes, men vi som kirke kan ikke acceptere den homoseksuelle adfærd. Hvis de ikke vil have fællesskab med os, fordi vi ikke vil godkende det, så er det deres valg. Hvis folk, som slås med sladder, vil have lov til at leve med at bagtale andre, kan vi jo heller ikke acceptere det. Det, de homoseksuelle nu beder kirken gøre, er ikke bare at acceptere deres praksis. De vil have kirken til at velsigne deres synd.« →



» Man er nødt til at lægge sin synd fra sig. «



Vi må tale sammen

»Kirken har været meddelagtig i den fejl, at det nu er meget svært i kristne kredse at tale om, at man er homoseksuel,« indrømmer Torben. »Sådan er det jo med det meste synd, som begås i kristne kredse. Mere åbenhed omkring det, at vi alle sammen kæmper med synder, ville hjælpe - også i snakken med homoseksuelle. Måske kunne vi begynde at dele mere med hinanden omkring vores kampe med synd i vores cellegrupper for eksempel. Jeg synes godt, at man kan have en homoseksuelt praktiserende som medlem i menigheden, men ikke på den facon, at man anerkender vedkommendes ret til at

» Det er et problem, at vores gudsfrygt er forduftet. «

synde eller propagandere for sin livsform. Derfor kan vi heller ikke begynde at vel-signe homofile ægteskaber.«

Der er en kamp i gang

»Min primære betænkelighed i forhold til homofili er, at det er imod skabelsesordenen. Det er ikke det, vi er skabt til.« Torben bliver stille et øjeblik. »Det undrer mig igennem al den diskussion, der har været, at et perspektiv, som aldrig bliver nævnt, er kampen mellem Gud og Djævelen, trods det at det jo er det overordnede tema fra 1. Mosebogs tredje kapitel til kapitel 20 i Johannes' Åbenbaring. Nogle gange er det beskrevet direkte, men ofte

sker det igennem beretninger om menneskers liv og menneskers manglende lydighed mod Gud. Djævelen har aldrig præsteret noget originalt. Den Onde forsøger på alle mulige områder at ødelægge og forvrænge det, som Gud har skabt godt. I tilfældet omkring homofili har vi fat i noget af det mest centrale. Mennesket er kronen på skaberværket og blev skabt til at formere sig og opfylde verden. Dét centrale forhold har djævelen karikeret i homofili. Hvis vi som kirke begynder at velsigne det, er det en hån lige op i Guds åbne ansigt. Gud elsker alle mennesker, også den homofile. Men Han hader synden, og det er også tilfældet her.«

Lad Gud fortælle, hvad kærlighed er

»Det er et problem, at vores gudsfrygt er forduftet: »Fordi Gud er vores kærlige fader, skal vi ikke være bange for Ham.« Vi forsøger at danne vores gudsbillede, så det tilpasses tidens krav. Når vi læser Bibelen, er det svært ikke at frygte Gud. Vi kan godt både elske og frygte vores himmelske Far og jordiske fædre. Vi skal ikke gå og være bange for Gud, men jo mere vi elsker, jo mindre ønsker vi en konflikt.

Gud er kærlig, og vi forfalder let til at modellere Gud efter vores forståelse af kærlighed. Men så er det os, der skaber Gud og ikke omvendt. Hvis Gud er kærlighed, så er det vores opgave at lære af

Ham, hvad kærlighed indebærer og betyder – også selvom vi synes, at det virker ukærligt.«

Men kan kærlighed komme andre steder fra end Gud? Det er ikke alle homofile, som lever promiskuoest. Nogle finder kærligheden med én og lever i et monogamt forhold resten af deres liv.

»Kærligheden kan godt virke ægte, men være forvrænget af den Onde. Vores evne til at elske har vi fået fra Gud, men vi er ikke marionetdukke. Gud skabte os med en fri vilje, og vi er selv ansvarlige for, hvordan vi bruger det, vi har fået – også evnen til at elske.

Det kan være svært at forstå, hvorfor Adam og Eva ikke måtte spise af kundskabens træ, når det stod lige dér midt i haven. Men Gud måtte vide: »Elsker I mig så meget, at I vil lade være, når jeg har sagt det?« På samme måde er det med vores synd og også homoseksuel praksis. Elsker vi Gud så meget, at vi vil lade være med at gøre det, vi fristes til, som er ham imod?«

[≡] Torben Roulund og Maria Klarskov

[□] Kasper Klarskov



Fakta

Navn: Torben Roulund

Alder: 78 år

Medlem i Viborg Baptistmenighed.

Torben blev uddannet læge i Danmark i 1960 og var missionær i Burundi sammen med sin kone i sammenlagt 6 år indtil borgerkrigen i 1972.

Torben var desuden formand for Det danske Baptistsamfund fra 1993 til 1998.



Tal med dem, du er uenig med!

Debatten om kirkelig vielse og velsignelse af homoseksuelle par er blevet aktuel, efter kirkeministeren har fremsat et lovforslag om netop dette. baptist.dk har mødt Søren P. Grarup til en samtale om, hvordan vi som kirke skal tackle den debat.

»Det allervigtigste, når man står overfor svære samtaler, hvor man ved, at meningene er mange og forskellige, er at beslutte sig for at ville lytte.« Det er ikke svært at høre, at Søren P. Grarup synes, det er en svær samtale, vi som kirke er i gang med. »Forskellige holdninger bunder ofte i forskelligt bibelsyn, og så er vi jo helt nede i vores grundvold. Blandt andet derfor er samtalen om homofili ikke enkel. Jeg er glad for, at vi som baptister har

den værdifulde tradition at lytte, når vi er uenige.«

Søren understreger, at hans synspunkter ikke er ledelsens officielle holdning.

»Vi har også samtalen internt i ledelsen og har brug for at lytte og tale meget mere.«

En krigshandling

»Når vi læser i Bibelen, sker der uundgåeligt en tolkning. I oversættelsens ordvalg ligger en tolkning, og vor egen forståelse

af det, vi læser, er en tolkning. Også når vi taler om homoseksualitet og Bibelen, tager vi udgangspunkt i forskellige tolkninger.

F. eks. historien om Sodoma. Før ordet »homoseksualitet« blev almindeligt, talte man om »sodomi« med udgangspunkt i historien om Sodoma (1. Mos. 18-19). Ofte er den historie blevet fortalt, som om indbyggernes synd var homoseksualitet. Der står, at de forlangte at få udleveret

Herrens sendebud, så de kunne ligge med dem. Men Guds dom var allerede afsagt inden da, fordi deres synd var stor. Der står intet om, hvori den synd bestod. Andre steder – f. eks. 5. Mosebog, 29, 22-25 – læser vi, at Sodomas ødelæggelse skete, fordi de forbrød sig mod Guds pagt og dyrkede andre guder. Jeg læser mere indbyggernes krav om udlevering af sendebuddene som en krigshandling, hvor det handler om at ydmyge og undertrykke fjenden med voldtægt som våben – ganske som det stadig sker i krig.«

»Pointen er ikke nødvendigvis, at den ene tolkning er mere korrekt end andre. Men det er vigtigt, at vi er enige om at have en samtale, fordi vores meninger grunder i forskellige mulige tolkninger – såvel af Skriften som af tilværelsen.«

Ingen nemme svar

»Vores bibelsyn er på spil her. Vi bliver derfor nødt til at mødes i menighedens fællesskab for at vejlede og lytte til hinanden. Det er vigtigt, at vi ikke kun taler med dem, vi er enige med, men også med dem, som vi ikke er enige med. Vi må mødes med hver vores tolkning og sammen finde vej mod svaret. Vi skal ikke være bange for at blive rystede i vor grundvold – hvis grundvolden er Kristus, skal den nok holde. Det er ingen skam at være på vej – det er snarere en skam ikke at være på

vej. At være kristen er ikke at have alle de rigtige svar, men at være på vej. Det er farligt at sige: »Jeg ved, hvad svaret er!« Paulus skriver i brevet til efeserne, at de »... sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor højden og bredden og længden og dybden er ...« Vores evne til at forstå Guds væsen og vilje er bundet til vores fællesskab med alle de hellige – menigheden.«

Ikke præstens beslutning

»Den enkelte menighed skal sætte debatten på dagsordenen. Her må menigheden tage sig tiden til at finde fælles fodslag.

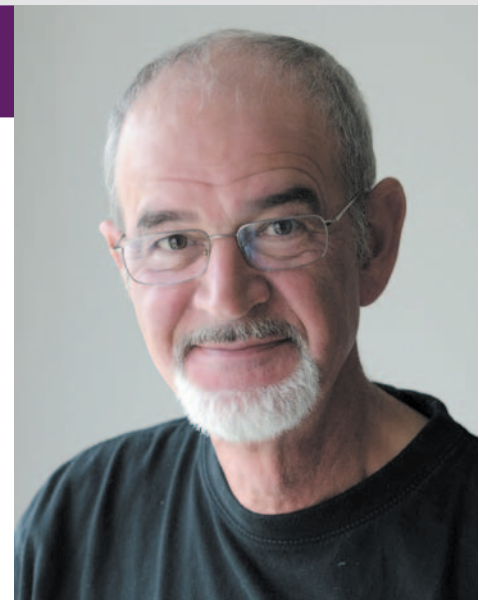
Præsten kan ikke alene afgøre spørgsmålet om velsignelse af homoseksuelle par. Menigheden må være med. De forskellige menigheder i Baptistkirken i Danmark behøver ikke efter min mening at komme til den samme beslutning. På mange andre væsentlige områder er vi forskellige, uden at det modvirker, at vi er en hel kirke. Vi kan blive ved med at være en hel kirke, hvis vi vil. Forskellene har jo været der hele tiden. Nu skal vi bare til at tale sammen om dem – vi skal være på vej sammen.«

[☰] Søren P. Grarup og Maria Klarskov

[📷] Ole Bækgaard og Flickr



» Baptister har den værdifulde tradition at lytte, når vi er uenige. «



en tro, der skaber

»Levit« er et nyt tilbedelsesprojekt i Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU). Målet er at udvikle det musikalske og kreative miljø i baptistkirkerne.



Visionen bag »Levit« udspringer fra den gammeltestamentlige fortælling om levitterne. Levitterne var en af Israels 12 stammer, og de havde en helt speciel funktion i Israel. Gennem generationer tjente de i templet ved siden af præsterne – blandt andet som sangere og tempeltjenere. Levitterne dedikerede al deres tid til at lede Israels folk i tilbedelse, og de tjente Gud med deres evner.

Levitternes fortælling er inspirerende, fordi den handler om en gruppe mennesker, der havde et kald. De investerede energi og tid i deres musikalske håndværk som ledere af Israels tilbedelse. På »Levit« ønsker vi at inspirere og udfordre deltagerne til at give sig i kast med disse to aspekter af livet som lovsanger. Ligeledes sætter vi fokus på at skabe kunst samt at udforske kreativitetens uvurderlige betydning for troslivet.

Passion og kvalitet

I praksis består »Levit« af 6 intense weekender fordelt rundt om i landet. I år har vi 9 passionerede deltagere i aldersgruppen 17-22 år, der hver især er musikalsk engageret i deres menigheder og brænder for kreativitet. Vi ønsker at udvikle deltagerne personligt, musikalsk og åndeligt samt at udruste dem til at bringe fornyelse, passion og kvalitet i deres menigheders musikearbejde. På weekenderne har vi 4 undervisningsspor:

Tilbedelse giver deltagerne et teologisk indspark ved blandt andet at sætte fokus på de hebraiske og græske ord for »tilbedelse« samt hvilke egenskaber, der er essentielle for en lovsanger at investere i.

I *Tabernaklet* afprøves forskellige »gudsmøder«, fx Lectio Divina og Ignatius-læsning.

I *Groove* modtager deltagerne undervisning fra kompetente musik- og sangpædagoger sideløbende med, at der gennem bandsammenspil opøves et lovsangsrepertoire. I løbet af foråret 2012 fungerer deltagerne som lovsangsband til gudstjenester, og de får dermed omsat det lærte til praksis.

I *Skabt til at Skabe* kommer den kunstneriske kreativitet i spil, da deltagerne selv producerer musik og lyrik. Flere af disse sange indspilles i foråret og udgives på en EP til »Sommerstævnet 2012«. Vi ønsker med disse sange at sætte ærlige ord og toner på livet med Gud. Ligeledes ønsker vi at inspirere til sangskrivning og skaberlyst i den lokale menighed.

Skabt til at skabe

»Levit« er ikke kun for projektets 9 deltagere. I 2012 ønsker »Levit« at sætte fokus på, hvordan den kreative kultur i baptistkir-

kerne har det, og hvordan den ville kunne se ud. Regionale workshops, »Skabt til at Skabe«-temagudstjenester og andre tiltag vil inspirere og støtte unge baptister til at tage favntag med kreativitet, herunder musik og kunst, og deres iboende skaberlyst.

På »Levit« tror vi nemlig på, at vi alle blev skabt til at skabe. Som ikoner på en kreativ Skaber ligger skaberlysten som en stærk nødvendighed gemt i mennesket. Fra børnehavens farverige tegninger til den aldrendes erindringsbog – vi skaber konstant og søger derigennem at behandle de følelser, som livet aflejrer i vores sind. Teologen Per Frick Høydal beskriver dette således: »Indtryk, der ikke kommer til udtryk, skaber nedtrykthed«.

På »Levit« er vi interesserede i at udforske denne »skabende nødvendighed« og det potentiale, som kreativiteten rummer for vores daglige trosvandring og menighedsfællesskab. Som projekt drømmer »Levit« om at bidrage med ærlige ord, opløftende toner, energiske bevægelser og farverige penselstrøg til Guds smukke og evigt foranderlige kunstværk.

[≡] Christoffer Wilki,
projektleder BBU

[□] Andreas Christensen Rolsted



» Vi ønsker at udvikle deltagerne personligt, musikalsk og åndeligt. «

Frihedens lov

Samfundet er det vi lever i – her og nu. Det taler vi om i både politisk og religiøs henseende. Men hvad er samfundet for en størrelse?

Lad os lytte til et par børns udsagn: »Samfundet lå engang nr. 1 på dansktoppen!« »Samfundet er en parkeringsplads, som er asfalteret!« »Samfundet er sådan en kasse, som bierne bor i!« og »I et samfund mener alle mennesker det samme!«

Ensrettethed eller frihed

Når 7- og 8-årige skal sige noget om samfundet, handler det om kasser, asfalterede pladser eller det ensrettede – der er ikke megen frihed i deres tanker. Vi lever ellers i et samfund, som har en frihedslov – en

grundlov, der hives frem omkring ytringsfriheden i disse dage. Og så lever vi som baptister i et religiøst samfund, hvor vi taler om frihedens fuldkomne lov.

Hvis børn skal lære noget om frihed, må de se de voksne bruge loven rigtig. Skal de lære noget om den frihed, som Jesus giver os, må de se de voksne leve kristendommen ud i deres hverdag.

Frihedens værdi

Det forunderlige er, at vores grundlov giver os ret til at tale, tænke og tro frit. Men denne frihed har kun værdi, når den bruges. For nogle år siden var jeg i Polen, hvor jeg talte med en præst. Da jeg spurgte ham, om han var glad for friheden, sukkede han og sagde: »Hvilken frihed?

Den, der får mine landsmænd til at drikke sig fulde hver dag, og som får dem til at være ligeglade med troskab, værdighed og børneopdragelse?«

Frihedens fuldkomne lov findes i kristendommen, men den folder sig kun ud i vores liv, når vi fordyber os i den og vil gøre den synlig i vores hverdag – akkurat som grundloven kun har værdi, når vi vil lade den gælde for alle i Danmark!

Lad pinsens Hellige Ånd og grundlovsdagens grønne taler mødes i et levende forsvar for frihed for alle.

[≡] Finn Basnov

[📷] Flickr



» Den, der ser ind i Guds lov, der fører til frihed fra verden, og bliver ved med det, han er ikke sådan en, der hører og glemmer. Han gør det, Gud siger, og Gud velsigner alt, hvad han gør. «

Jakobs brev 1:25, Den Nye Aftale



Førerstævne 2012

Skærtorsdag og Langfredag 2012 samledes traditionen tro spejderførere fra landets baptistspejderkredse til førerstævne.



Korpsrådet inviterede til Tølløse Privat- og Efterskole, hvor deltagerne mødtes for at afholde forhandlinger og netværke på tværs af kredsene.

Signe Lund Christensen blev valgt til ny vicespejderchef. Hun afløser Pia Duebjerg Andersen. Og korpset sagde farvel til korpssekretæren, Carsten Thomsen, som går på pension til sommer.

For første gang i korpsets historie besluttede spejderne at rykke næste års førerstævne væk fra påsken til en af forårets weekender. Forhåbentlig kan det

medføre, at deltagerantallet på førerstævnet stiger.

De seneste to år har førerstævnet – udover forhandlingerne – givet kredsene tid og rum for at tænke lidt større tanker for det lokale spejderarbejde. På førerstævnet kommer førerne væk fra hverdagens spejdermøder, og det giver mulighed for at få øje på visionerne. Måske er det et resultat af bl.a. det arbejde, at førerstævnet kunne fejre, at medlemstallet de seneste to år er steget.

[≡] Inge Burmeister og Maria Klarskov

Døbte

Roskilde

18.03.2012: *Helle Skøtt*, f. 1964
28.03.2012: *Lisa Graff*, f. 09.12.1936

Vrå

06.04.2012: *Emma Weidich Christensen*,
f. 02.04.1998

Døde

Brønderslev

Kaleb Jensen, født 12.05.1923, døbt i Apostolsk Kirke i april 1949, døde 17.02.2012.

Holbæk

Ruth Else Malchau Ibsen, født 28.12.1915, døbt i Holbæk 02.12.1934, døde 14.03.2012.

Karmelkirken

Jens-Erik Tranholm, født 09.01.1929, døbt i Karmelkirken 06.09.1953, døde 24.03.2012.

Kristuskirken, København

Mary Sommer Christensen, født 01.08.1916, døbt i Kristuskirken 02.03.1969, døde 14.02.2012.

Ingeborg Marie Kofod, født 09.12.1920, døbt i Kristuskirken 21.12.1947, døde 13.03.2012.

Børge Grønvall Elleby, født 23.06.1928, døbt på Bornholm 15.11.1942, døde 13.03.2012.

Købnærkirken

Annelise Brixen, født Jensen, født 14.04.1923, døbt i Salemskappellet 17.04.1938, døde 07.03.2012.

Lyngby

Jens-Ole Thamdrup, født 28.06.1941, døbt i Kristuskirken 19.05.1957, døde 29.01.2012.

Sæby

Iris Christensen, født Rogerson, født 27.07.1930, Optaget i Sæby 05.03.2006, døde 06.03.2012.
Frank Nielsen, født 17.08.1942, døbt i Sæby 14.10.1956, døde 12.03.2012.

Vrå

Ruth Uhrenholdt, født 05.07.1926, døbt i Brønderslev 04.05.1941, døde 19.02.2012.

Østhimmerland

Niels Olsen, født 20.08.1921, døbt i Østhimmerland 10.02.1946, døde 27.03.2012.

Dutabarane

BaptistKirkens store projekt til forebyggelse af hiv og aids i Burundi er gået ind i sin anden fase med en fornyet bevilling fra Danida. Projektet løber nu frem til 2015. Herefter er det meningen, at Dutabarane skal kunne fortsætte som selvstændigt kirkeligt netværk med finansiering fra anden side end Danida.

Projektets overordnede formål er at stoppe nye infektioner af hiv og aids i Burundi og motivere kirkerne til at yde omsorg og støtte til personer, der er ramt

af eller påvirket af hiv og aids. Dette gøres ved at styrke Dutabaranes netværk af nationale kirkesamfund og sætte dem i stand til effektivt at engagere sig i be-

kæmpelse af hiv og aids i hele Burundi. Samtidig udruster projektet mere end 300 lokale kirker til aktivt at gennemføre bæredygtige kirke-baserede programmer inden for hiv- og aidsforebyggelse og omsorg. Det forventes, at mere end 150.000 personer på den ene eller anden måde vil have været i kontakt med Dutabarane ved projektets afslutning. Fokus er på, at både myndigheder og de delta-



Møde i en låne- og sparegruppe.



Møde om Dutabaranes aktiviteter.



Tanja og Stefan Hoffmann med deres sønner.



gende menigheder påtager sig opgaven med støtte og omsorg for de familier, der er påvirket af hiv og aids. Dutabaranes rolle er således at arbejde for, at kirker og lokalsamfund engagerer sig i omsorgsarbejdet.

Klynger i alle provinser

På baggrund af erfaringerne fra første fase af projektet skal man i anden fase arbejde med mere end 50 klynger af udvalgte kirker i Burundis 17 provinser. Kirkerne i disse klynger bliver udvalgt efter interesse og kapacitet og skal fungere som frontløbere og forsøge at sprede aktiviteterne til øvrige kirker i områderne. Halvdelen af klyngerne er allerede blevet udvalgt, og arbejdet er begyndt. Klyngerne betjenes af lokale frivillige, der på cykel besøger kirkerne. Der arbejdes i ca. et år med hver

klynge, hvorefter nye klynger involveres og frivillige uddannes.

Familier i fokus

Dutabarane har fokus på forskellige målgrupper. Der er således målrettet undervisning til børn, teenagere og unge og familier, der allerede har hiv og aids tæt inde på livet. I anden fase udvikles også et program, der skal italesætte hiv og aids i familier, fordi det har vist sig at være et tabubelagt emne.

Største udfordring

Projektet har på mange måder allerede nu været særdeles succesfuldt, og rigtigt mange på Burundis høje har fået glæde af undervisningen. Den største udfordring de kommende år bliver således at sikre, at medlemskirkerne tager ejerskab for de

videre aktiviteter, så der stadig er fokus på det forebyggende hiv og aidsarbejde i kirkerne.

Kapacitetsopbygning

For at sikre ejerskabet og for at støtte både medlemskirkerne og Dutabarane som netværk er tyske Stefan Hoffmann blevet ansat. Han skal stå for kapacitetsopbygning af medarbejderne i Dutabarane og medlemskirkernes ansvarlige koordinører for hiv- og aidsaktiviteter. Stefan har tre års erfaring fra lignende arbejde i Burundi og er ansat frem til sommeren 2013. Stefan er gift med Tanja, og sammen har de tre drenge. Stefan og Tanja deltager på sommerens stævne i Mariager.

[≡] Morten Kofoed

[□] Morten Kofoed og private





z Mens du sov...

Drøm – synsbedrag eller håb?

Søvn er et grundlæggende behov for at kunne leve et godt liv. Under søvnen drømmes der ofte om begivenheder, der er sket, eller der drømmes om, hvordan det skete kan udvikle sig til nyt. Eller måske kombineres der på tværs af tid og sted. I drømme er alt muligt. Også mareridt.

Grundbetydningen af ordet drøm er: Synsbedrag. Det kan være (halv)vågne ønskefantasier, eller det kan være dramatiske indre oplevelser, mens vi sover.

Sommetider gør vores nuværende udfordringer det svært at sætte ord på, hvad vi i virkeligheden længes efter som kristne og som kirke. Med serien »Mens du sov« ønsker baptist.dk ikke at fokusere på kirkens problemer, men at udfolde forskellige baptisters drømme.

I dette nummer er det lærer Asger Hylleberg fra Brovst Baptistkirke, der har taget udfordringen op.

Ifølge folketroen opfyldes drømme, hvis man husker at tælle ruderne i huset, og går baglæns i seng. Så det gjorde jeg. Den slags kan jo ikke skade. Og så håbede jeg i øvrigt på, at jeg ikke fik besøg af en mare – det væsen, der om natten plager mennesker ved at sidde på deres bryst.

I drømmen genoplevede jeg mange dejlige oplevelser. Også vedrørende kirkens historie – men som om, jeg havde været deltager i alle tildragelserne. Kirkens bedste mænd og kvinder har til alle tider været optaget af at leve et liv i næstekærlighed, i fred med deres omgivelser og med retfærdighed.

Min drøm kørte som en indre film i to spor. Det ene, drømmen, viste virkeligheden, som den burde være, og som den var for nogle. Det andet, mareridtet, viste virkeligheden, som den var – ofte for de fleste. Når min drøm var bedst, krydsede de to spor hinanden og det første dominerede samfundsudviklingen.

Vågen, veludhvilet og glad prøvede jeg at fastholde nogle indtryk.

Det gode, man ser hos sig selv, bør man betragte som Guds værk, ikke sit eget; det onde derimod skal man altid vide, at man selv har gjort og tilregne sig selv.

Kristendommen lægger ikke op til et liv, der er behageligt, men den lægger op til et liv, der giver mening.

Det mindede mig om min ungdoms oplevelser midt i 1960-erne. De økumeniske lejre i Øm. Vi unge oplevede, at kirkehistoriens genvordigheder og deraf følgende splittelser i adskillige kirkeretninger var meningsløse og burde være uden betydning for vore daglige liv. Meget svært at omsætte til praksis. Vaner er vor tids mare!

At tro vil sige at vælge en kurs, tage en risiko, gå en vej.

Livet, det er det, der foregår på vej mod målet – drømmen.

Allerede apostlene omtalte et liv i efterfølgelse af Jesu budskab som at følge Vejen.

Og min ungdoms økumeniske tidsskrift hed »Kirken på Vej«. En kirke, en tro, der ikke er i bevægelse – levende – er i bogstaveligste forstand besat af en mare!

Livet er ikke et problem, der skal løses. Det skal erfares.

Hvor er det dog dejligt. Det giver plads til omtanke, nye erkendelser, fleksibilitet – plads til at vokse i troen på det gode, på at der er håb trods tilbageslag eller midlertidig stilstand. Et mareridt behøver ikke at være permanent.

Gud er kærlighed. Tro er tillid til, at det virker!

Helvede er at have tabt håbet!

Håb er ikke håb om, at ting går godt, men at de giver mening.

Ja, jeg havde mange stumper film kørende for mit indre øje, da jeg vågnede, men min drøm var nok engang gentaget. Drømmen var klar:

- At den økumeniske tanke både lokalt, nationalt og globalt kan og vil blive realiseret.

- At vi i Danmark oplever at kirke og stat adskilles; at kirkesamfundene giver plads for og rum til hinanden. At vi – for eksempel i Brovst – ikke skal have tre, eller to, men én kirke på Kirkegade.
- At vi ikke mere skal opretholde et militær, der lærer unge mennesker at slå ihjel.
- At vi omfordeler verdens ressourcer, så alle får det, de har brug for.
- At vi respekterer skaberværket, så vi forstår, at vi kun har livet og det levende til låns; forstår, at Gud (kun) har betroet os det som forvaltere for vore børn og børnebørn.

Helt vågen igen sidder jeg tilbage med det håb, at folketroen ikke har skadet, men hjulpet min drøm. Og med den overbevisning, at vi af Gud er skabt til at leve i overensstemmelse med hans vilje.

[☰] Asger Hylleberg

[📷] Arkiv og Flickr



Børge Andersen har i sit digt »Bjerget« beskrevet drømmens tvetydighed

Bjerget

Det er stolt
at bestige et bjerg.

At arbejde sig op,
til man når toppen
og ser alle verdener
udbredt for sine øjne
og har jorden
som en skammel
under sine fødder.

Det er stolt at bestige
sine drømmes bjerg.

Men virkeligheden –

Fødderne slides til laser
på de stenede, stejle stier.
Lungerne går som
blæsebølge,
og hjertet,
det urolige hjerte,
hamrer anstrengt
i den tynde luft.

Ingen ville
i virkeligheden
bestige et bjerg,
hvis ikke
det var for vore drømme.

»Midtvejs«, 1968



Spring ud

– eller lev livet på en løgn

Det er mulighederne for os, der er anderledes. Vi kan enten vælge at tie og lade andre tro, hvad de vil. Det fører til et liv som skabs-kristen. Eller vi kan springe ud af skabet, stå ved vores tro og bekende vores sande identitet som kristne.

For de færreste er det et bevidst valg at skjule deres tro. Langt oftere er det et spørgsmål om at erkende troen. Det er nødvendigt at reflektere over livet og erkende troen, der indtil nu har været ubevidst og vag. Derfor kommer nogle til at leve som skabs-kristne.

Den, der lever skjult, lever godt

At skjule sin identitet som kristen kan forekomme at være det letteste. Man undgår nærgående spørgsmål og uforstående kommentarer. Andre mennesker møder mig som mig – uden i forvejen at sætte mig i bås. Spørgsmålet er så, om det er mig, de møder, eller en udgave af mig, der er så beskåret, at den er mangelfuld. Hele det tankesæt, der former min opfattelse af verden, forbliver i

det skjulte. At leve sit liv som skabskristen er at leve sit liv på en løgn.

Det drejer sig som at kende

Det er ikke et tilfælde at ordene erkendelse og bekendelse ligner hinanden. I forhold til troen drejer det sig om at kende Gud. Når man kender Gud, kan man se i øjnene, at man tror – og altså erkende sin tro. Kun den, der har erkendt sin kristne tro, kan bekende den for andre.

Spring ud af skabet

Før man kan springe ud af sit kristne skab, er en erkendelsesproces nødvendig. Erkendelse af troen gør det muligt at fortælle om troen til andre. Ja, i de fleste tilfælde vil den bevidste erkendelse af troen betyde, at troen får en helt ny plads i personligheden. Den kristne tro bliver fundament for personligheden. Og derefter er der i virkeligheden ikke andre muligheder end at springe ud af skabet og leve et helt nyt liv – et liv som bekendende kristen.

[≡] Hanne Kiel

[📷] Flickr



DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635